

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμίαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 15 Δεκεμβρίου 1843

Ἀριθ. 48 + 140

Ἄνδρες φοιτηταί.

Ἐὰν ὁ Σύλλογος ποῦ συστήσατε πρόκειται νὰ βγῆ σὲ καλὸ τῆς πατρίδος, εὖγε σας, ἀν δὲ πρόκειται νὰ γίνῃ ὄργανο τῶν κομματικῶν παθῶν, κακὸς κακῶς νὰ πάῃ καὶ αὐτὸς καὶ σεῖς μαζὺ μ' αὐτόν.

Ἀπὸ σας τοὺς ἄνδρας τοῦ Φλογεροῦ Καυτηρι, περιμένει ὅλη ἡ Ἑλλὰς τὸ μέλλον τῆς, σεῖς εἶστε οἱ ἀπόστολοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σεῖς οἱ σωτῆρες τῆς Ἑλλάδος, σεῖς οἱ φωστῆρες αὐτῆς, σεῖς οἱ διδάσκαλοι, σεῖς οἱ καθηγηταὶ οἱ μέλλοντες, ἀπὸ σας πλεον καὶ μὲ λίγα λόγια ἐξαρτᾶται ὅλη ἡ ὑπαρξὶς τῆς Ἑλλάδας.

Ὁ Τάκερμαν, αὐτὸς ὁ μέγας φιλέλληνας, ὁ ἄλλοτε πρέσβυς τῆς Ἀμερικής ποῦ ἦτανε ὧ, εἶπε καὶ ἔγραψε:

«Ἐστὶ τῶν κομματικῶν παθῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶναι τὸ Πανεπιστήμιον κτλ.»

Τὸν μέγα αὐτὸν ἐλληνοφίλον, ἄς φιλοτιμηθῆ, σεῖς, ἡ εὐγενὴς τοῦ Πανεπιστημίου νεολαία, νὰ τὸν βγάνατε ψεύτη, καὶ νὰ ἀποδείξετε, ὅτι τὸ Πανεπιστήμιόν μας, εἶναι, ὄχι ἰστία κομματικῶν παθῶν, ἀλλὰ ἐστὶν τῆς διαδόσεως τοῦ ἐλληνισμοῦ καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν.

Σεῖς εἶστε οἱ ἀπόστολοι τῶν ἐλευθερίων ἰδεῶν, σεῖς οἱ σωτῆρες τῆς Πατρίδος, σεῖς, ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ σας πῶ.

Ἄν εἰς τὰς φλέβας σας κυκλοφορῆ ὀλίγο αἷμα ἑλληνικὸ, γυρίσατε τὰ μάτια σας καὶ ἰδέτε ποιά ἔθνη μᾶς περικυκλόνουν, Σέρβοι, Βούργαροι καὶ ἄλλα ἔθνη τὰ ὁποῖα ἐξημερώσαμε καὶ ἡμερέψαμε καὶ τὴν μᾶς φιλονεικοῦν ὡς καὶ τὴν Πόλιν. Σεῖς πρέπει νὰ πέσατε μάρτυρες τοῦ ἐλληνισμοῦ, καὶ ἡ ὄλοι σας νὰ σκοτωθῆτε, ἡ ὄλοι μᾶς νὰ ἐλευθερωθοῦμε. Αὐτὰ καὶ ἄλλα καὶ ἂν σας τὰ λέγω ἀνακατωμένα νὰ μὲ συμπαθᾶτε, σεῖς σὲν ἐξυπνοὶ νέοι ποῦ εἶστε συμβουλαῖς πολλαῖς δὲν θέλετε.

Πέριε ἡ κλαδα σας ἡ κλουδία. Τώρα λοιπόν.

Ὡς εὖ παρέστη ὁ Σύλλογός σας.

Κόντεψα κοντὰ σὲ σας νὰ μάθω κ' ἐλληνικὰ, στὸ πείσμα τοῦ Καρύδη ποῦ λέει πῶς δὲν ξέρω νὰ γράφω παρὰ μόνο βάνουσα, ἐνῶ τὸν εἶχα ὑπὸ τὴν κηδεμονία μου γέροντα ἄνθρωπο, καὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεπα νὰ γράψῃ οὔτε μιὰ συλλαβὴ στὴν ἐρημερίδα μου τὸ ὡς χωρὶς τὴν ἐπιθεώρησίν μου καὶ τὴν ἀδεια.

Θεῖμας.

Κύριε συντάκτα τοῦ Ἑλληνοφίλου.

Δυναμὶ τοῦ περὶ τύπου νόμου, ἄς παρακαλοῦμε νὰ δημοσιεύσῃτε τὸ ὄνομα τοῦ δόντος τὰς κατὰ τοῦ ἱεροῦ Αὐξάντιου Δημητριάδου πληροφορίες. Γ. Π.

Σημ. Παληανθρώπου. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὴ μπορεῖ νὰ τὸ μάθῃτε ἀπὸ τὸν ἀγίον Μητροπολίτην, ὁποῖος αὐτὴ τὴν φορὰ φάνηκε ἀπάνω στὸ καθῆκόν του πρὸς ἀγίους, ἐστῶντας μὲ τὸ νὰ ἔπαυε καὶ τὸν παπᾶ Αὐξέντιον καὶ τὸν ἱεροδιάβολον τῶν ἀγίων Θεοδώρων, ὑπόθεσι γιὰ τὴν ὁποία πολλὸ τὸν εὐχαριστοῦμε, γιατί ἐθελόμβησε καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ Παληανθρώπος. Τώρα ἐπειδὴ ὁ παπᾶς εἶναι παπᾶς, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάνη ἄλλη δουλειά, ἐν' ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ ποῦ εἶπε, ὅτι πρέπει ν' ἀφίναμε τῆς ἀμαρτίας τῶν πταισιάντων χιλιάκις φοραῖς, ἂν θέλῃ, ἄς τοῦ ἀφήσῃ καὶ τοῦ παπᾶ αὐτοῦ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἄς τὸν τοποθετήσῃ πουθενὰ, καὶ ἂν τὸν Θεὸν ἄς εὖρ σὴν χάρι στοῦ ἡμᾶς κάνη.

Ναί, κύριε Μητροπολίτα, ἀγισθῆτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἐν τῇ κολάσει, γιατί καὶ σὺ δὲν ἔχεις λίγες ἀμαρτίας καὶ ἴσως περισσότερες ἀπὸ τῆς δικαίης μου. Ἀμήν.

Κύριε Δήμαρχε.

Μὰ καταντοῦν μερικὰ πράγματα πλέον ντιπ τῆς ἀηδίας, καταντοῦν ξεράσματα, ὅριστε τώρα, ἐκεῖ στὸ δρόμο τοῦ Λέκα εἶχες βάνει δυὸ τρεῖς οὐρητήρια, καὶ μ' αὐτὰ βρῆκε ὅλη ἡ γειτονιά λίγη ἡσυχία ἀπὸ τὴν βρῶμα, τὰρα, ἀφοῦ ἔκανες τὴν δουλειά σου καὶ βγήκες δήμαρχος, τὰ εὐγανες αὐτὰ τὰ οὐρητήρια γιατί λέει κατοικὰ σ' οὐτὴ τὴν γειτονιά ὁ φίλος μας Χατζῆ Δημητρίου καὶ τοῦ γτυποῦσε ἡ κατριουλιά στὴ μύτη καὶ κοντὰ σ' αὐτό, διότι εἶπε λέει, ἦτανε καὶ ἀσχημὰ νὰ ξεκουμπώνωται οἱ ἀνθρώποι καὶ κατουροῦν, ἐνεκα τοῦ ὁποῖου κατουρήματος προσβληνότανε τὰ κορίτσα τὰρα τῆς γειτονείας, διὰ τοῦτα λέμε, πῆγαν οἱ ἀνθρώποι σου καὶ βγάναν τὰ οὐρητήρια, εἰς τρόπον ὥστε κατάντησε πλέον ὄλος ὁ δρόμος τοῦ Λέκα νὰ γίνῃ ἓνα διὰ γραμμῆς μέγα οὐρητήριο καὶ ἀσβεστομένο μάλιστα, ποῦ ρίχνουν καὶ ρίχνουν ἀσβέστη καὶ ἡ βρῶμα δὲν ἐξαλειφεται καὶ ἡ ἀσχημὰ εἶναι πλέον φοβερὰ, γιατί καθὲ ἕνας πᾶσι καὶ πετᾶει στοὺς τοίχους τὰ σέντουλα του καὶ τὰ μέτωλά του, μὲ τοιοῦτο

μάλιστα τρόπο, πού πλέον μπορεί να πη τινός πώς ο δρόμος αυτός, είναι δρόμος της έκθεσης των Σούτζων, όπου μπορεί να περάσει και συ να κατοικήσει, τραγουδώντας εκείνα τα γνωστά στιχάρια του ποιητού Σούτσου, πού του είπτε μια γυναίκα πώς έχει άσχημο όνομα Σούτζος και της απάντησε κεινός:

Αν το *Σιγμά* αραιώσης κι' αντ' αυτού το *Μ* προσθέσης,

Τότε βέβαια κυρά μου θ' αδέσπ' όνομά μου.

Ο Σούτσος ού σο; γίνεται και τα λοιπά.

Πήγαινε λοιπόν, κύριε Δύμαρχε, να δής ζωγραφισμένο μ' όλη την αναισχυμτία τ' όνομά σου στο δρόμο, αυτόν πού σου περιδιαγράφουε. Πήγαινε να ακούσης τα παράπονα όλης της γειτονιάς, όλων των νοικοκυρών και όλων των καταστημάτων τ' αρχιδών. Πήγαινε να δής τι άδιαντροπία συμβαίνει σ' αυτόν τόν δρόμο τόν κεντρικό, και τότε έλα να με φτύσης αν λέγω ψέμματα, ή να σε φτύσω αν λέγω αλήθειες, και έπειδή λέγω αλήθειες, και έχω και όλη τη γειτονιά βοηθό μου, λάβε, σε παρακαλώ, από προκαταβολή, μια μεγάλη μεγάλη φτυμακούρα, Λαμπόν.

Φιού σου, και κλωδία και άπιασσα.

Κανείς βλάκας

δεν έπρόσεξε σένα καμπάκι. Ότι δηλαδή ενώ έρχεται ο Σκουλούδης από τη Ίσπανία, ο περίβητος Κωπαϊδογράφος ήρθαν πριν αούτου και κάτι μεγάλα χρυσογούρνα από την Πόλη, ήγουν τα κοράκια της Ελλάς, πού όταν στα Κρητικά δεν είχε η Τουρκία πέντ' άρα για να πάση κάρβουνα για να ξεκινήση ένα βατόρι για την Κρήτη και της άρνιώανε πίστωση όλη η Εβρώπη, μόνο αυτοί οι κύριοι έλληνες ευρέθηκαν και της δάνεισαν, κατασφέροντες μ' αυτόν τόν τρόπο και την πατρίδα τους και την ίδια Τουρκία με τους φοβερούς τόκους. Άθλιοι του Ουγκώ, να φύγετε, να φύγετε, χρυσογάδρα, πού τολμάτε να βρίζετε μέσα στα στιχάρια σαλονία σας και αυτή τη γη, από την όποια άποχτήσατε τα μελεούνια.

Τι είστε βρε σεις, παραδόπιστοι, άχρειοι, οι όποιοι άφου φάγατε την Τουρκία ήρθατε να φάτε και την ίδια πατρίδα σας.

(16) ΠΟΦΥΛΛΙΣ
ΤΣΗΤΟ ΠΙΑΝΟ
Ητος
Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Άμα άκουσε λοιπόν ο δούλος πώς τ' άφωτικό του ήθελε να κατακομμάτση την περιλημένη του κυρά, την κόρη τους, έλαβε και αυτός μέρος και είπε προς τόν πατέρα και την μάνα της άρεντινίτσας του:

Να σς πω άρεντινίτσα, σ' αυτή την περίπτωση δεν έχουε καθόλου δικαίωμα να θένετε χειρί άπάνω στην κόρη σας έστωντας με τό να ενδιαιρένωμαι και εθελίας γραμμής, και προά να την παρτοαδίσσετε σς, καλλίτερα την πέρνω γώ ύλκρη.

Πέριε δεύτερο θυμό ο πατέρας της Μουσίτσας και λέει:

Βρε, βρε κερπούλας, πιας σου δίνει το δικαίωμα να μιλάς, τι είσαι σ' εβρε, χαμπά σε βάνωμε στο κεφάλι μας ή νοικοκώρη στο νοικοκυριό μας; Τι είσαι σ' εβ;

Έγώ είμαι... δεν είμαι τίποτα... αλλά άπάνω σ'

Ντροπή σας. Άλλά πιας τήν έλασε την ντροπή να την βράζε τσι;

Ήδη μ' ενδίδω ανθρώποις όλοσιν, άτάρ άναίδειη γάρ επίστρεφεται.

Ήγουν μας; τι ντροπή γυρεύετε στον κόσμο αυτόν να βράζε, άφου τόσα πλέον χάθηκε ή ντροπή άπ' όλους τους ανθρώπους, γιατί κατάντησε όλη ή άδιαντροπία, να περικυκλώση όλο τόν κόσμο, όλη την γη, αλλά άπ' όλους τους άδιαντροπούς ανθρώπους τού κόσμου οι πλέον άδιαντροποι είναι οι χρυσόγάδρα, διότι ενώ τούς λέτε πώς είναι άτιμοι αυτοί γελούν.

Τι μεγαλείτερη λοιπόν άπ' αυτή την άδιαντροπία θέλετε; Βίνας τέτνοι πού για ένα παρ, μπορούν να σς σηκώσουν και τα ποδάρια των γυναικών τους, για να σς δείξουν τάχα τι παπούτσα φορούν και τι παπούτσα θέλουν, γιατί, όλοι βλέπετε, σχεδόν, ή χρυσογάδρες έχουν χοντρά πόδια.

Και αυτός ο τρόπος της ξεβρακώσης λέγεται χρυσογαϊδουρική ευγένεια, και είναι τιμή τής γη, χρυσογάδρους αν περιτριγύρω στα κορίτσα και της γυναικίς τους βλέπουν πολλά κοκόρια, γι' αυτό και μέσ' σής σάλιας τους έχουν έλαφοκέφαλα κρεμασμένα με μεγάλα κέρατα σαν μεγάλοι κερτάδες πού είναι.

Και πάλι σς λέγω, ότι αυτό πού γράφουε τόρα άντι να τα διαβάζουν και να κοκκινίζουν, τα διαβάζουν άπεναντίας και γελούν.

Με γδυσατε, μασκάραδες, με τους σιδηροδρόμους σας, τα δάνεια και της Κωπαίδες, μες γδυσατε, και θέλετε να μας κιακάνετε τοιμπούκ όγλάνια, όπως ήσαστε από κει πού ήρθατε.

Εβρε βλακοψάλτη

της άγίας Ειρήνης, σ' κοντεύεις να την κάνης την έκκληση άχι της Ειρήνης αλλά της διατάραξης, έρχονται οι άνθρωποι να λειτουργήσουν και φεύγου άλειτούργητοι, άλειτούργητη ένεκα της άκείας τού ψαλαμάκτος σου, πού κατάντησε την γησία ελληνική μουσική να την μεταβάλης σε σαμπαί και Λεπλετζή Κορχόρ—Άγ. Δεν ξέρεις να ψέλνης ελληνικά, ρωμαίικα; αν δεν ξέρης και ξέρεις ευρωπαϊκά, πέρε και μια ρισαρμόνια να μες παίξης, τό άντίο Λεωνόρα. Σε έπερναν οι ένωρίες για γαϊδουρι, αλλά βλέπουν πώς έσυ είσαι γουρούνη, γιατί όσα σου κάνουν παρατηρήσεις τόσο και σ' άπογοουρυνόνεσαι ως πού να καταντήσης να γίνης τωστό ντομούζ, όπως

αυτή την ύπόθεσι, είμαι και προά είμαι, γιατί άμα πού σκοτόσετε σεις τό κορίτσι σας, εγώ θα παρουσιαστώ μάρτυρας από κκουρογαδικία και άπάνω στον όρκο μου μπορώ να πω ψέμματα και να πώ κ' εγώ μαζί με σς μέσα... Ένεκα δι' αυτά δεν μπορείτε να την σκοτώσετε μπροστά μου, αλλά να μ' αφήσετε να φύγω και τότενες κάνετε την ό,τι θέλετε να μη την βλέπουν τό ελάχιστο τα μάτια μου.

Την ίδια στιγμή πήραν φόρο και τα φουστάνια της μάνας της Μουσίτσας και σ' άξυπηνη και φιλόπονη γρηά πού ήτανε πετάγεται και λέει:

Βρε μπριμπάτη τι σέχωμε σένα εδω μέσα στο σπίτι μας λογοκριτή να δικάζης, τι κάνει τό άνδρόγενο μεταξύ του; Όζω! εγώ εβω.

Έγώ βγαίνω εβω, αλλά να ξέρετε καλά ότι, εγώ τούς νόμους τούς ξέρω πολύ καλά, και πώς άμέσως και σς καταγγέλω στους χωροφύλακας και σς δείχνω. Έπειτα πού με βγαζετε εβω χωρίς ρούχα, σς δουλεύω τόσα χρόνια, και έσαι με πετάτε εβω μόνο με τα ρούχα πού φορά; Θεαρείτε πώς δεν ξέρω τούς νόμους, σς κάνω και άλλη καταγγελία στον άστρονόμο να σς δείχνω τι θα πη νόμος. Άμ τα μηνιχτικά μου; Η θαρρείτε πώς δεν ξέρω τούς νόμους; Σς κάνω και άλλη καταγγελία και σς δείχνω γώ τι θα πη νόμος.

Η Μουσίτσα ως αυτή την ώρα της φιλονικίας δεν μιλούσε, αλλά σουλάτσερνε θυμωμένη, με τα χέρια πίσω σταυ-

Κύρ Δευθοντή

Η γυναίκες της γειτονιάς της Βλασσαρούς έχουν παρ-όνα εναντιον σου, ότι αφήνεις έλευθερο έναν κάποιον Ηλο ό όποιος όλη την μέρα με τα ρούχα του στο σκακι του γυρίζει τους δρόμους και τραγουδ' όσα άχρειότερα τραγούδια υπάρχουν στον κόσμο, εις τρόπον ώστε δεν μπορούν ή γυναικες να ζευτίσουν, ούτε στα παράθυρα, γιατί αυτό τό θηρίο της στολίζει όπως πρέπει.

Σου έκαναν χίλιας φορές παράπονα να τόν συμμαζέψης και σ' δεν τόν συμμαζεύεις. Θα μζ πής τι να τόν κάνης; Να πιάστον βάλτον στο κάρρο της Άστρονομίας και πέταξέ τον στο όεμα της Καλιφόρνης, παρ' να τόν έχρης άμολυτό και να συρίζονται ή γυναίκες.

Πω, πω, τι άσχημολογία, να, τ' άκούω και κοντεύω να διαφραώ και γώ. Τι λόγος.

Στη Κέρκυρα

οι μαθηταί δαίρνουν τούς καθηγητάς και στο Ναύπλιο οι καθηγηταί πυροβολούν μέσα στο δρόμο τούς μαθητάς.

Αυτό λέγεται εκπλήρωση καθήκοντος και ευγένεια τρόπου καλή ανατροφή και πρόδος. Καθώς πζμε δεν μένει άλλο παρ' οι καθηγηταί ν' άρματώνονται σαν άστρακοί και φορτωμένοι κουμπούρια, μιστόλια, μηχανές, ντρομπόνια, σουβλας, και κοντάρια να πηγαίνουν να κάνουν μάθημα, και από τό άλλο μέρος οι μαθηταί να πηγαίνουν σής τάξεις τους φορτωμένοι και αυτοί πέτρες, λιθάκια και κοτρώνες να πυροβολούν τούς καθηγητάς τους.

Αν με ρωτήσετε έμένα, όλα τα βέρητα τού οίχου στους δασκάλους, οι όποιοι παραγρίψαν πλέον τούς μαθητάς τους σαν να ήναί κτήνη και τούς βρίζουν σαν χαμελίδες.

Δεν σς λέγω ύπάρχουν και χίτι αυθαδέστατοι μαθηταί, αλλά ίσα ίσα του καλού και φρένιμου δασκάλου ή τέχνη εδω είναι, πώς έναν κακόν να τόν κάνη καλόν και όχι να τόν άποκακουργώση, και άντίς για γράμματα τόν στέλνει σής φυλακίς και μαθαίνει έκει μέσα άλλα γράμματα, σκοντάματα και διαβόλου πράγματα.

Έλατε στο νού σας δασκάλιο και μη γίνεστε χειρότεροι και από παιδιά μη γίνεστε κουταίικα, σχολαστικούς σς λέν, αλλά σεις κοντεύετε να περάσετε και κεινούς πού έχουν κλεισμένους στο Δαφνί.

και είσαι, και κούταξέ μ' όλοις της ύποστηρίξεως πού φαντάζεσαι πώς έχεις, μη τύχη και πς και σ' μαζί με τούς άλλους, γιατί τόν φαντάσμενο ίσα ίσα ο Θεός συχάθηκε, και ο ταπεινώνων έκουτόν ύψουταί.

Μ' αυτά και μ' αυτά τα παπαδίστικα πού γράφουε κοντεύετε να με κίνετε παπ, γι' ν' άκούω ύστερα και γώ τα σχολιάνα μού.

Προς τόν Τρικουπλή

Τόρα αδελφέ μου, καταλαβαίνω πολύ καλά ότι έχεις σκουτούρες με της δωροδοκίας των έφημεριδογράφων και βουλευτών και Κωπαίδες και λοιπά, και δε έχεις καιρό να διαβάξης και Παληνοθρώπου, αλλά σαν άγγλόφρονας πού είσαι, θα ξέρεις, ότι ένα άγγλος πρωθυπουργός διοίκησε όλα τα ύπουργεία της Άγγλίας ένα μήνα μόνος του και βρισκότανε σε όλα έήμερος, έτσι λοιπόν και σ', πρέπει να προσδιορίσης μια ώρα και να διαβάξης όλοις της έφημερίδες για να ξέρης τι σου ψέλνουν και τι σου γίνεται.

Να, ορίστε, τό μεγάλο σου τό κουτρούλικο κεφάλι, άφου έφτασε και έκανε τόσα άχρηια κομοσέδια φρολογικά, και διώρισε τόσους ρομφατλίδες ύπαλλήλους, δεν έφτασε να διορίση, τό κούβιο τό κεφάλι σου και έναν ακόμα ύπαλληλίσκον να ύπογράψη τα διπλώματα των κερκακοφριδιών, μόνο, για να κάνουν αυτή την δουλειά, άναγκάζονται οι άνθρωποι να πληρώνουν, τσερεμέ, στους μπριμπάτες πού έφερες από τό έξωτερικό 50 λεπτά για κάθε ύπογραφή άποδείξεως. Άλλά δεν είναι μόνο όλα αυτά, αλλά και κάτι άλλα σπουδαιότερα τα όποια σου τα περιδιαγράφουε μεθύριο για να δής πόσο βγίκες γελασμένους στη φρολογία τού καπνού, όπως την έκανες σαν την τύφλα μέσ' τα μάτια σου και μέσ' την μπαλομαδημένη σου.

Να μ' αυτά σου και μ' αυτά τα καμώματα αν κ' ήσαι και πρωθυπουργός δεν σε θέλει για άντρα κάμια, και αν θέλης να τό πιστέψης, βγαίνουε μια μέρα περίπατο μαζί και σ' μπρός, σαν μεγάλο γαϊδουρι πού είσαι, και γώ πίσω σαν μικρό και τότες βλέπουε τι θα πωζή η ό κόσμος στο δρόμο και ή γυναίκες από τα μπαλκόνια.

Ο πρωθυπουργός περνά, ή ο Παληνοθρώπος. Άλλά και σ' αυτή την περίπτωση πάντα σ' θάσαι κερδισμένος, γιατί ο κουτοδελιγηάννης σου κύλλησε στη πλατή ένα έννοικιαστήριο πού λέει Τρικουπλής—Παληνοθρώπος.

ρωτά σαν τραμπούκος, άμα άκουσε όμως πώς ο δούλος πήρε τό μέρος της και την ύπερασπισή της μόλις κρατώντας τα γέλιοια πλησίσε στους γονέους της και είπε με σοβαρότης.

— Νομίζω καίης μου, σεβαστοί, ότι άδικως με άδικείτε άποδινόντες μου κατηγορίας μη ύφισταμένες τό παράπαν, μη δε δίκην δικασίεις πριν άμαρω μύθον άκούσης.

— Μωρή κόρη, λέει ο πατέρας, ποιόν Άμφο μού λες και τι μύθους τού Άισωπου, εδω, θέλωμε να μας πής πώς άφου μας πήραν έμας μέσα σ' καθόσουνα στην αλήτη;

— Μα είπον, δεν πρέπει να καταδικάζη κανείς πινα πριν άκούσει την άπολογία του.

— Καλά, για να θέλης να άπολογηθης, θα πη πώς καταλαβαίνεις και σ' ή ίδια πώς είσαι κατηγορούμενη. Έγώ πήγα στα δικαστήρια και ξέρω από νομικά. Λοιπόν, Άπολογήσου τό άπολογάσαι. Αυτόν τόν Άμφο θέλωμε να μες πής από πού και πώς τόν γνώρισες; Άπολογήσου... Έλα δώ γυναικα, κάτσε κει, εγώ είμαι κατηγορός, σ' επειδή πέρνεις πάντα τό μέρος της κόρης σου είσαι συνήγορος της κόρης σου, ύπερασπιστής ήγουν σου, αυτός ο δούλος μας είναι άκροτήριον, να από αυτούς δηλαδή τούς γασσομειδες πού έστωντας με τό να μην έχουν κάμια δουλειά κθονται και άκούν στα δικαστήρια τού κάθε ενού; τα μυστικά. Λοιπόν, έλα δώ σ' Μουσίτσα, πλησίσε κοντά. Πώς ονομάζεσαι;

Την Μουσίτσα την πήραν πλέον τα γέλιοια, δεν μπόρεσε να βρατάξη, φοβήθηκε μήπως και ο πατέρας της τάχασε και

πλησίσε κοντά του για να τόν ήσυχάση αλλά πάντοτε γελώντας, ένεκα του όποίου εθύμωσε ο πατέρας της και βρόντας τα δυό του χέρια σής τσέπες τού στάθηκε με μεγάλη σοβαρότης και κωταίζοντας την στα μάτια της είπε σαν δικαστής.

— Μη γελάς! Έδω κατηγοράσαι ότι είσαι κατηγορούμενη, έστω με τό να έχης σχέσεις μ' αυτόν τόν Άμφο.

— Πατέρα μου, άπάντησε ή Μουσίτσα, δεν σς είπα Άμφος πώς ονομάζεται, διότι κένεναν Άμφο δεν γνωρίζω. Τό άμφο είναι έπίρρημα, και...

— Έπίρρημα ή ρήμα, εγώ άπ' αυτά δεν ξέρω, άλλ' αν θέλης να με βάνης κάτω και στα γράμματα μάθε, ότι γώ ξέρω πολύ περισσότερο άπ' αυτά τα κολυβογράμματα πού έμαθες σ' στο σχολείο της Έταιρίας, και σου λέγω και σου ύποστηρίσκω, ότι ο Άμφος είναι όνομα κύριον τής πρώτης κλήσης μάλιστα, τα έπιρρήματα εγώ τα ξέρω πολύ καλά όλα άπόξω και είναι έντεκα. Μέν, σε, τε, κέν, συν, περ, κέν, ούν, ένεκα, και τα λοιπά πού βαριούμαι να τα λέγω. Ο Άμφος μέσα σ' αυτά τα έπιρρήματα δεν ύπαρχει και ήτες με δεικνον, ήτες με δεικνον όμέγα γράφτες, (διότι δύο όμικρα κάνουν ένα ωμέγα), έπομένως ο Άμφος είναι όνομα. Έμένα θα μού μάθης την γραμματική, πού την έχω φργωμένη φύλλο φύλλο; Τι λοιπόν άπολογάσαι για τόν Άμφο; Η δίκη ως

καθώς παρατηράτε είναι σπουδαία και γι' από μεθύριο σς γράφω τα πραχτικά.

Όποιος έχει

κεφάλι για σπασίμο ως προσέρθη κεί στη Γαλλική σχολή και θέλει μείνει κατὰ πολλὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ τουρκόπαιδα πού μαζεύονται κεί και κάνουν τὸν πετροπόλεμο τοῦ Καραλή Δερβέν.

Ἄπ' αὐτὴ τὴν ὥρᾳ διασκεδάσι οἱ γείτονες μένουν κατὰ εὐχαριστημένοι, γιατί ἀναγκάζονται νὰ μένουν πολιορκημένοι στὰ σπίτια τους, τῶν ὁποίων οὔτε τσάμι οὔτε κεραμμῦδι ἀφίνουν γερό, και γιὰ νὰ βροῦν ὄσω νὰ κάνουν δουλειά τους, πρέπει νὰ κατορθώσουν νὰ κάνουν ἀνακωχή τὰ δύο στρατόπεδα, ἢ ν' ἀνοίξουν πόλεμο μετὰ τὰ ντουφέκια, ὅπως και ἄρχισαν και νὰ σκοτώσουν κένενα διαβολόπουλο νὰ βροῦν κι' αὐτοὶ τὸν πελά τους στὰ καλὰ καθούμενα. Στείλε κυρία ἀστynomία, κένενα κλητῆρα ἐκεῖ νὰ περιορίσῃ τὸ κακὸ, ἢ ἄλλοιως κένενα πρακὸρῆσι ὅτι ἐκείνη ἡ συνοικία εἶναι σπύρκο, νὰ τὸ μαθουν τὸ ἐλάχιστο οἱ ἄνθρωποι και προφυλάσσονται.

Ἐνός ἐργάτης

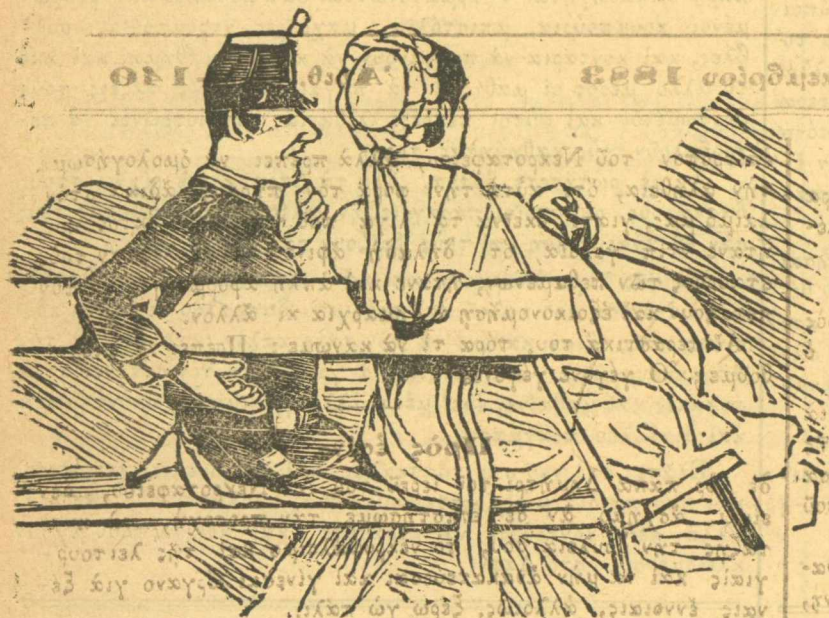
ἀπὸ τὸν Περαιὰ παραπονιέται και λέει πῶς ἐνῶ πήγε τὸ ρωλόγι του σένα ρωλόγῳ πού εἶναι στὸν καφενέ τοῦ Μελετοπούλου νὰ τοῦ τὸ διορθώσῃ και κείνος τ' ἀποχάλασε, ἀφοῦ τὸν παιδεψε 29 μέραις, τώρα λέει, θέλει νὰ τὸν περάσῃ στὸν Παλᾶνθρωπο γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτε νὰ φτεϊάνη καλὰ και νὰ μὴ ἀποχάλα τὰ ξένα ρωλόγια.

Πολὺ καλὰ, ἄς τὸν περάσωμε λοιπὸν κι' αὐτὸν τὸν μαστροχαλαστή γιὰ νὰ γίνῃ τεχνίτης σωστός. Τώρα ἡ δουλειά μας πάει τρίμα.

Ἀπὸ τὴν παλιὰ

Ἐπίδαυρο μου γράφουν νὰ γράψω, γιὰ τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ τους πού εἶναι κι' αὐτὸς στραβοζύλο και νὰ συμμαζευτῇ γιατί θὰ τὸν ξεπαπαδώσουν ἀν' ἐξακολουθᾷ τὸν στραβὸ δρόμο πού περπατεῖ και τὰ καμώματα πού κάνει. Συμμαζέψου λοιπὸν, παπᾶ, δὲν βλέπεις τί τραβῶν κάθε μέρα οἱ ἄλλοι παπαδες; Τί, ἐζήλεψες και σὺ τὴν κακοήθεια τους, θὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος και σένα, μοσκαρόπαπα. Ποῦ μας ξεφύτρωσες και σὺ.

Ἐργατοὶ καὶ μισθωτοὶ ὡς καὶ ἐν ἑκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ

Ἄχ τᾶνοῦρα και γὼ παιδί νὰ με βρίζανες.

Ἦθελα, κυρία πασαμάρα νὰ βλεπα τὸ γάλα.

Ἀπὸ τὴν

Ὁ γνωστός

Καρδίτσα μου γράφουν, ὅτι οἱ ἐκεῖ ὑπάλληλοι τῆς κυβερνήσεως κατάντησαν βαρβαρότεροι και ἀπὸ τοὺς τουρκούς, και ὅτι ὁ ἔμπορος ἐδίωξε ἕνα κλητῆρα πού εἶχε και πήρε ἕναν ἄλλον με 15 δραχμαῖς τὸν μῆνα και ζουπιζει αὐτὸς τῆς ἄλλαις, γιατί ὁ μισθὸς τοῦ κλητῆρα εἶναι 50 δραχμαῖς.

Γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι δὲν μας πολὺ μέλει, ἀφοῦ εἶναι τόσο βλάκας ὁ νέος κλητῆρας πού πήρε και τόσο ἐξυπνος ὁ ἔμπορος πού τοῦ ζουπιζει τὸν μισθό. Ἀργήσατε και σείσαπὸ τὴν Καρδίτσα νὰ μας γράψετε, μὰ τὴν διαλέξατε τὴν σπουδαία ὑπόθεσι, δὲν φταίτε ὅμως σείς, πάρα γὼ πού κάθουμε και γράφω τέτοιαις ἀνοησίαις.

Ἐμποροράπτης Γιάννης Γύπαρης πού εἶναι στὸ δρόμο τοῦ Κολοκοτρώνη ἀριθμὸς 3 ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Βασιλῆ Γελαδάκη κάνει παραγγελιὰς μετὰ ὀλόμαλα κασιμίρα (φίνο πράγμα) ἀπὸ δραχμαῖς 60 ὡς 80 (ἐμᾶς οἱ ραφιδες μᾶς γυρεύουν μόνον γιὰ ραφτικὰ πενήντα και σαράντα δραχμαῖς, ὥστε τί τοῦ πληρώνετε), τὸ πράγμα ἢ τὰ ραφτικὰ; Ἔχει δὲ και ἔτοιμες φορεσιές μετὰ 20 ποῖς ἐκάτὸ παρακάτω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐμπόρους πού πουλοῦν ἔτοιμα ρούχα, ντόπια ὅμως, ὄχι ξένα και ψευτοραμμένα. Τώρα λοιπὸν πού ἔρχονται ἡ γιορτάδες και δὲν εὐκολύνεσθε νὰ κάνετε ρούχα και δὲν προσφάνουν και οἱ ραφτάδες σας πηγαίνετε πρὸς τὸν Γύπαρη, και ἂν δὲν εὐχαριστήθητε, δὲν θὰ σᾶς πιάσῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν λαϊμὸ νὰ τὰ πάρете μετὰ τὸ ζόρι. Κυττάζετε ὅμως καλὰ, ἂν θέλῃ νὰ σᾶς γελᾶσῃ, νὰ φανῆτε σείς, πῶς ἐξυπνοὶ ἀπ' αὐτὸν και νὰ τὸν γελᾶσετε αἰετῶς. Ἐδῶ εἶναι ὅποιος γελᾶσει τὸν ἄλλον, καθὼς καταντήσαμε.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἐχάθηκε

προχτὲς ἕνα βραχιόλι ἀσιμένιο ἀπὸ τὴν Γαλλική σχολή ὡς τὸν σιδηρόδρομο, και ὅποιος τὸ βρῆκε, ἐπειδὴ εἶναι φτωχοῦ κοριτσῶ πού τὸ πήρε δανεικὸ, ἄς τὸ φέρῃ και τοῦ δώνομε τὰ βρεθῆναια του

Στὸ δρόμο τοῦ Πραξιτέλους, ἀπέναντι στὸ καφενετὸ ὁ «Παλᾶνθρωπος» ἔχει ὁ Γιώργης ὁ Φύτιζας ἕντεκα βαρέλια κ ρ α σ ι ρ ε σ τ ι α τ ὸ εἰς ἕνα ὑπόγειο και τὰ πουλᾷ, ὅποιος τὰ θέλει ἄς ἔρῃ νὰ ἀνταμώσῃ τὸν ἴδιον εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἄναστ. Τρίμη ἀπὸ τῆς 9 ἕως τῆς 12 τὸ πρωῒ και ἀπὸ τῆς 2 ἕως τῆς 4 τ' ἀπορροσῆμερο. Ὅποιος τὰ πάρει θάρχομαι κι' ἐγὼ νὰ πίνω κένενα κρασί ἂν μοῦ δίνει ὅμως φρέσκο γαί ὄχι βιδάνιο.

Παρκκαλᾶτε ὁ δικαστικὸς κλητῆρ Τρύφων νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο τοῦ κυρ Τρίμη.